

sprunget fuldt færdige ud af mine ærede Kollegers Hjerner. Der vil som oftest være ført Forhandlinger med Finansudvalget derom, i mange Tilfælde endogsaa Forhandlinger flere Aar igennem. Det gælder saaledes den Bevilling, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds var saa ked af, til Ukrudtsbogen. Her er, ved jeg tilfældigvis, Forhandlingerne med Finansudvalget ført en 2—3 Aar, tror jeg. Og saaledes kan det være Tilfældet med mange andre Poster. Naar Konseilspræsidenten som Forsvarsminister har forelagt Forslag om en Lønregulering for Arbejderne ved de militære Værksteder og Orlogsværftet, er det Resultatet af Forhandlinger og Undersøgelser, der ogsaa gaar Aar tilbage og maatte give sig et Udslag som det, der her ses.

Hvad nu særlig dette Aar angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, at der er vist ganske overordentlig stor Tilbageholdenhed med Hensyn til nye Udgifter. Der er ingen, der kan tale med derom med samme Grad af Viden og Erfaring som jeg, thi jeg er netop den, der Gang paa Gang har standset nye Foretagender og nye Udgifter i meget betydeligt Omfang. Kun derved har Budgetterne kunnet holdes nede paa det Lavmaal, som de Aar efter Aar har været holdt paa i Forhold til de faktisk tilstedeværende Krav — Krav, hvis Berettigelse i og for sig ingen kan miskende. Men nogle af disse Krav har været saa paatrængende og berettigede, at Finansministeren og de øvrige Ministre kun har kunnet vise dem tilbage ved Tilsegn om, at de en Gang vilde blive opfyldt, og det har da gerne lydt saaledes: Først maa vi have skaffet Balance; naar den er der, kan vi tænke paa dette eller hint. Jeg skal som Eksempel paa en saadan Bevilling paa dette Budget nævne Bevillingen til Realskolerne. Det har været anerkendt af Kultusministre i flere Aar, at der her maatte en Forøgelse af Tilskuddet til, og man har lovet de vedkommende, at den skulde komme, men man har sagt: I maa vente, til Balancen er skaffet. Derfor er der i og for sig ikke noget forbavsende i, at en saadan ny Post dukker op paa dette Aars Budget.

Men Hovedspørgsmaalet er jo dette: Er da Udgiften paa det Finanslovsforslag, der nu foreligger for det høje Ting, tiltaget i ganske uforholdsmæssig og voldsom Grad i Forhold til den sidst vedtagne Finanslov, altsaa den for 1912—13? Jeg har gjort mig til Regel under mine Overvejelser og Planlægninger med

Hensyn til vore finansielle Forhold at regne med, at en 2 pCts Udgiftsforøgelse er nogenlunde normal og rimelig, stemmende med Forholdenes almindelige Udvikling. Gaar Udgiftsforøgelsen fra det ene Budget til det andet op over 2 pCt., ja, saa er vi inde paa betænkelige Forhold, og saa maa vi for Alvor søge at bremse. Denne Betragtning gav sig ogsaa Udslag i det Lovforslag, der i Fjor forelagdes af mig og gennemførtes, om Henlæggelse til Kassebeholdningen og Reservefonden, idet jeg der ligeledes regnede med en normal Indtægtsstigning af 2 pCt. Kan Indtægterne stige med 2 pCt., og Udgiftsforøgelsen holdes nede paa det samme, løber vi i det lange Løb ingen Fare. Sikkert er det, at havde vi i de forgangne Aar kunnet holde Udgiftsstigningen indenfor disse 2 pCt., havde vi været særdeles vel rejst. Hvordan er nu Forholdet her? Den samlede Udgift paa Finansloven for 1912—13 er 115,828,000 Kr. og paa det af Folketinget vedtagne Finanslovsforslag for 1913—14 117,418,000 Kr. Der er altsaa en Stigning paa ca. 1,600,000 Kr., det vil sige 1,37 pCt., altsaa ikke lidt under, hvad man kan anse for en nogenlunde normal Stigning. Nu indrømmer jeg, at dette Tal er det ikke fuldt korrekt at tage raat, som det foreligger, det maa underkastes nogen Bearbejdelse, og den maa bestaa i, at man paa begge Finanslove fradrager de Beløb, der er opførte til ekstraordinære Forsvarsudgifter, idet disse Udgifter efter mine Udtalelser under Forhandlingerne om Finansplanen, der jo er godkendte af de forskellige Partier — det vil sige i hvert Fald af de Partier, der overhovedet har Part i Forsvarslovene af 1909 —, skulde afholdes enten ved Laan eller af Kassebeholdningen, og det er derfor rimeligt at holde dem ude af Balancen, hvilket jeg ogsaa altid har gjort. Vi maa holde dem ude af Balancen baade for 1912—13 og 1913—14 og desuden til Udgiften for 1912—13 lægge det Beløb, der er opført paa Tillægsbevillingen for samme Finansaar til Renter og Omkostninger ved Statsgælden — ærede Medlemmer maa nemlig erindre, at paa Grund af de midlertidige Laan, vi var inde paa, var det nødvendigt at opføre en Del af Udgiften til Statsgældens Forrentning paa Tillægsbevillingsloven. Naar vi vil sammenligne de to Finanslovsforslag, maa vi lægge den paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1912—13 hertil opførte Udgift til Udgiften paa Finansloven for samme Aar. Foretager vi denne lille Be-